

SOBOTA

... například sobota voní koláčem a babičkou Florou. O sobotách totiž bývám u babičky. Ta mě češe a potom právě cítím ty vůně. Bývají různé, protože babička voní tím, co zrovna vaří k obědu. A nejhorší je, když loupe cibuli.

Babička bývala kadeřnice, a proto mě ráda češe. Říká, že jsem její poslední zákaznice. Ještě má skleničku s takovým podivným mazáním, co se dává na vlasy. Jednou mi ho na ně dala. Ale strašně to smrdělo! Fúj! A vlasy se mi lepily. A mamulína, když pro mě přišla, vykřikla: „Kristepane!“ A jen co jsme přišly domů, umyla mi vlasy meruňkovým šampónem, a to najednou hned dvakrát (najednou dvakrát – to je legrační, co?). A babička mi to mazání na vlasy už víckrát nedala. I když někdy mi tu skleničku ukazuje, nebo teda mi dá čuchnout anebo ji ohmatat. Mám ráda, když mě babička Flora češe, protože mi potom legračně popisuje, jak vypadám: „Dneska vypadáš jako ta krásná hlasatelka z televize.“

A to musí být pravda, protože když se doma mámy zeptám, abych se o tom ujistila, ona mi tvrdí úplně to samé: „Jak?! Jako ta z *Událostí*. Vlasy ti stojí dokonce i ve větru.“

Babička Flora je tatškova máma, ne mamulínina, ale tatška teď bydlí v Gdaňsku, a já, máma, babička Flora, strejda Ríša a tetička Zoška ve Varšavě. Babička Flora je ctnostná žena. Vážně, slyšela jsem, že to o ní říkala tetička Zoška, a ona je učitelka, takže se v tom vyzná. I když... Teta učí výtvarku na základce, takže zas až tak úplně nevím, jestli se ve ctnostných ženách vyzná. Ale babička Flora musí být ctnostná žena, protože mi pokaždé dává bonbóny a různé jiné věci. A mamulíně dává na kino. Vážně. Říká: „Tady máš pár halířů, budou se ti hodit.“ A když jí na to máma odpoví, že nebudou, protože všechno máme, tak jí babička Flora odpoví: „Budeš mít na kino.“ A nejspíš má máma těch peněz už docela hodně,

protože do kina nikdy nejde. Někdy je mi líto, že mám zničené oči, protože bych do toho kina mohla jít místo mamulíny. V kině to musí být báječné.

Když jsem byla v sobotu u babičky Flory, někdo jí volal: „Ale co to vykládáte, pane Jurku!“ řkala babička, takže už jsem věděla, že v tom telefonu volá pan Jurek, a to je babiččin dlouholetý biftekant. Takhle mu říká strejda Ríša, a i když je to složité slovo, tak jsem si ho zapamatovala, protože mi přijde velmi chutné. Má v sobě hodně bifteku a na pana Jurka, který je nejspíš tlustý, sedí. Aspoň si to myslím, protože když mě jednou u babičky Flory zvedl vysoko do vzduchu a já vykopla nohu, narazila jsem na nějaký měkký míč. A babička se ho hned ptala, jestli ho nebolí břicho a jestli je mu dobře.

Takže se dali do řeči a já poslouchala. Pokaždé poslouchám, protože v tu chvíli mi v uších uvízne hromada nových slov, a já mám slova moc ráda. A mám ráda, když mi mamka čte. Taky mám hodně takových knížek na cédéčkách, k poslechu, takže už znám hodně zajímavých výrazů. A výraz „mamulína“ jsem vymyslela sama. Protože slova jsou jako plastelína, můžete je roztahovat a dosazovat: mamulína-plastelína.

Babička Flora do telefonu říkala podivné věci: „Ano, pane Jurku, samozřejmě že mám ve sklepě staré kolo, no víte co, takovou lejdynu, no ale neseděla jsem na ní tolik let... Ale ne, na to jsem moc stará... No vy jste teda lichotník... Vážně pěkné?... Ale co to povídáte, jsou přeci šedé... nebo spíš... Aha, to je barva... Blond, pane Jurku, to je ta barva, co má Konstantina... Ano, jaro, jaro... No já vám nevím, nevypadám jako ty ženské z německých cyklovýletů... No, vy jste ale lichotník... Dobrá, promyslím to... Dobrá... Ach, děkuju, polštář na sedlo, vy myslíte na všechno... Slibuju... Na shledanou, pane Jurku.“

Položila sluchátko telefonu. Co nevidět babička Flora jako obvykle pronese: „Ten pan Jurek nemyslí na nic jiného než na nějaký ten flirt.“

„Volal pan Jurek a jako pokaždé nemyslí na nic jiného než na flirt. Ten se nikdy nezmění. Jako by mu pořád bylo šestapadesát.“

